

ZWIĄZEK BANKÓW POLSKICH

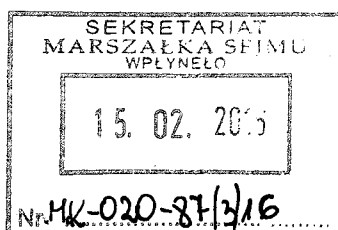
25
LAT
1991-2016

Do druku nr 215

KRZYSZTOF PIETRASZKIEWICZ

PREZES

Warszawa, 8 lutego 2016 r.

Pan

Marek Kuchciński

Marszałek Sejmu RP

Uwagi Związku Banków Polskich do projektu ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (druk sejmowy nr 215)

Szanowny Panie Marszałku,

Projekt ustawy był przedmiotem prac i uzgodnień prowadzonych przez wiele miesięcy. Związek Banków Polskich zgłaszał liczne uwagi do kolejnych wersji projektu. Część tych uwag została uwzględniona na etapie prowadzenia prac legislacyjnych w Ministerstwie Finansów. Niestety, wiele kwestii budzi nadal zastrzeżenia sektora bankowego.

W ocenie sektora bankowego wiele zaproponowanych rozwiązań jest bardzo restrykcyjnych i naraża banki na dalszy wysoki wzrost obciążeń na rzecz Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. Zaledwie niewielka część tych obciążeń wynika z obowiązków nałożonych na mocy dyrektyw unijnych. W przypadku przyjęcia ustawy w kształcie zaproponowanym w przedłożeniu rządowym krajowe propozycje funkcjonowania systemu staną się wyraźnie poważniejszym wyzwaniem dla banków niż standardy unijne. W efekcie przyjęcia zaproponowanych rozwiązań dążymy do stworzenia w Polsce bardzo bezpiecznego systemu gwarantowania depozytów i resolution w Europie bez dostatecznego spojrzenia na zdolność ekonomiczną banków do finansowania polskiej gospodarki

i ich konkurencyjność na jednolitym rynku usług finansowych w Unii Europejskiej. Trzeba bowiem pamiętać, że bezpieczeństwo zawsze kosztuje i dobrze jest prawidłowo określić relację między akceptowalnym poziomem bezpieczeństwa a kosztem jego utrzymania. Warto zauważyć, że nawet doświadczenia ostatniego kryzysu nie dają podstaw do tak wyraźnego podnoszenia wymogów w zakresie koncentracji środków finansowych w Bankowym Funduszu Gwarancyjnym.

Wspomniane wysokie obciążenia, zaproponowane ponad roku temu w pierwszych wersjach ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym wyglądają zupełnie inaczej dziś, gdy skala różnego rodzaju obciążeń finansowych banków ulega stałemu zwiększeniu. Koncepcję ponoszenia przez banki dalszych wysokich obciążeń finansowych na rzecz BFG trzeba bowiem widzieć przez pryzmat ostatnich wydarzeń. Trzeba wymienić w tym miejscu nałożenie na banki nowego podatku – podatku od niektórych instytucji finansowych, który w ocenie jego projektodawców może spowodować roczne obciążenie banków kwotą w granicach 4,5 - 5,5 mld zł. Ponadto banki zostały zobowiązane do wniesienia składek do Funduszu Wsparcia Kredytobiorców, co już w tym roku będzie oznaczać koszt blisko 600 mln zł. Ponadto na wybrane banki zostały nałożone dodatkowe wymogi kapitałowe w ramach filara II, a ustawą o nadzorze makroostrożnościowym Parlament zdecydował o przyspieszeniu tempa tworzenia bufora zabezpieczającego w stosunku do harmonogramu przewidzianego w dyrektywie CRD IV. W dalszym ciągu rozważa się też różne koncepcje dalszego udzielenia wsparcia kredytobiorcom, którzy zaciągnęli kredyty mieszkaniowe denominowane w walucie obcej. To krótkie zestawienie obowiązków finansowych banków prowadzi do konstatacji, że dziś nie ma już przestrzeni w sektorze bankowym do dalszego zwiększenia obciążeń banków, szczególnie w sytuacji, gdy nie ma im towarzyszyć wzrost opłat, prowizji i oprocentowania kredytów dla klientów bankowych.

Dodatkowym zaostrzeniem obciążeń banków na BFG ma być przewidziany w projekcie ustawy zakaz uznania wpłat wnoszonych na BFG za koszt uzyskania przychodów. Zgodnie z obecnymi regulacjami prawnymi opłata roczna banków oraz wypłaty z funduszu ochrony środków gwarantowanych uruchamiane na pokrycie kosztów wypłaty gwarantowanych depozytów w upadłym banku są uznawane za koszt uzyskania przychodów przy wyliczaniu kwoty płaconego podatku dochodowego. Przewidywany obecnie zakaz zaliczania tych obciążeń do kosztu uzyskania przychodów będzie powodować faktyczne zwiększenie kosztu obciążeń na rzecz BFG o równowartość podatku dochodowego zapłaconego od tych wpłat banków. Niezrozumiałą jest zakaz zaliczania wpłat do BFG do kosztów podatkowych w sytuacji, gdy są to obowiązkowe koszty prowadzenia działalności przez banki w Polsce.

Zwracam także uwagę, że projekt przewiduje także silne nakładanie się na siebie kompetencji nadzorczych Komisji Nadzoru Finansowego i Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. W dużym stopniu zaproponowane rozwiązania są pochodną zapisów przyjętych w dyrektywie 2014/59/UE, ale w ocenie sektora bankowego to KNF powinien możliwie w najszerszym zakresie odpowiadać wyłącznie za sprawowanie nadzoru nad bankami, w tym określanie minimalnych wymogów w zakresie funduszy własnych banków. Dublowanie pewnych uprawnień może prowadzić do niebezpiecznych sytuacji, gdy bankowi będzie przychodzić wybierać, do których zaleceń ma się zastosować w przypadku pojawienia się rozbieżnych oczekiwań ze strony KNF i BFG.

Projekt ustawy przewiduje całkowitą likwidację funkcji pomocowej BFG, odstępując od możliwości udzielenia pomocy bankom w celu przezwyciężenia ich przejściowych trudności finansowych. Związek Banków Polskich zawsze opowiadał się za utrzymaniem tego instrumentu, wskazując na wieloletnie dobre doświadczenie w tym zakresie oraz na brak zakazu istnienia takiej funkcji w przepisach unijnych. Brak utrzymania w przyszłym BFG funkcji pełnionych obecnie przez fundusz pomocowy będzie utrudniał proces restrukturyzacji banków, zawężając spectrum możliwych rozwiązań prawnych wobec banków znajdujących się przejściowo w gorszej sytuacji ekonomicznej, wpływając na wzrost kosztów restrukturyzacji wybranych instytucji finansowych. To zawężenie formy oddziaływania BFG poprzez uznanie uporządkowanej likwidacji jako preferowanej formy rozwiązania problemu banku w złej sytuacji ekonomicznej będzie prowadzić do dalszego zmniejszenia liczby podmiotów funkcjonujących na rynku i związanego z tym ryzyka pogorszenia zasad konkurencyjności między bankami. Obecna struktura sektora bankowego może być uznana za bliską idealnej i niecelowym jest tworzenie mechanizmów, które mogłyby przyczynić się do pogorszenia tej sytuacji.

Trzeba też podkreślić, że wiele niejednoznacznych zapisów projektu, zwłaszcza odsyłających banki do przyszłych aktów wykonawczych, utrudniają tym instytucjom prawidłowe zabudżetowanie wielkości przyszłych obciążeń finansowych wynikających ze składek odprowadzanych do BFG, a także prawidłowe wcześniejsze przygotowanie się do spełnienia pozostałych wymogów regulacyjnych nakładanych przez ustawę, m.in. utrzymywania odpowiedniej wysokości wskaźnika MREL.

W treści projektu ustawy powinny znaleźć także swoje odzwierciedlenie doświadczenia ostatnich lat w zakresie realizacji procesu restrukturyzacji sektora spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych, w tym dążenie do wyraźnego zmniejszenia negatywnych skutków finansowych sektora bankowego w zakresie pokrywania przez niego kosztów restrukturyzacji podmiotów należących do sektora SKOK. Należy z całą mocą odnotować, że banki w żadnym stopniu nie ponoszą odpowiedzialności za aktualny stan tej części sektora finansowego i stąd nie powinien

ponosić kosztów restrukturyzacji sektora, który jest sektorem konkurencyjnym względem banków. Tylko w 2015 r. koszt banków z tego tytułu wyniósł ponad 3 mld zł, co musiało przełożyć na gorsze warunki finansowe oferowane klientom banków z tytułu udziału w kosztach restrukturyzacji spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych.

Dlatego też sektor bankowy podtrzymuje swój zasadniczy postulat zmierzający do wyraźnego oddzielenia zasad gwarantowania depozytów w bankach i w spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych i tym samym oddzielania także zasad finansowania obu systemów gwarantowania. W ocenie banków połączenie obu systemów jest nieracjonalne, niezasadnione ekonomicznie i sprzeczne z duchem dyrektyw unijnych, które określają zasady gwarantowania depozytów oraz przeprowadzania restrukturyzacji bankowych instytucji finansowych oraz firm inwestycyjnych, ale nie odnoszą się do zasad gwarantowania depozytów oraz uporządkowanej likwidacji spółdzielczych kas kredytowych, w szczególności nie przewidują możliwości finansowania restrukturyzacji sektora SKOK ze środków zgromadzonych przez banki. Utrzymanie takiego podejścia w ustawie będzie zapewne kwestionowane jako niezgodne z zapisami dyrektywy 2014/59/UE ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych.

Dodatkowo należy podkreślić, że aktualnie obowiązujący system gwarancji jak i rozwiązanie projektowane prowadzą *de facto* do przerzucenia niemalże w całości ciężaru finansowania systemu gwarantowania na sektor bankowy, który dodatkowo jest z tego tytułu obciążony podwyższonymi opłatami w związku z koniecznością uzupełnienia funduszy własnych Funduszu wynikającymi z wypłaty środków gwarantowanych deponentom upadłych spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych.

Niezależnie od powyższego rozważenia wymaga także kwestia zmiany zasad zaliczania środków uzyskanych przez Fundusz z masy upadłości kasy lub masy układowej kasy wyłącznie do funduszu gwarancyjnego kas. Należy przy tym podkreślić, że środki te winny być proporcjonalnie zaliczane na poczet uzupełnienia funduszy własnych Funduszu wykorzystanych do pokrycia zobowiązań z tytułu wypłaty środków gwarantowanych. W sytuacji w której z uwagi na brak wystarczających środków w ramach funduszu gwarancyjnego kas wypłata środków gwarantowanych, w związku ze spełnieniem warunków gwarancji w stosunku do kasy, następuje przy wykorzystaniu środków zgromadzonych w funduszu gwarancyjnym banków, środki uzyskane przez Fundusz z masy upadłości kasy lub masy układowej winny zasilać fundusze własne Funduszu proporcjonalnie do

wysokości w jakie środki w nich zgromadzone zostały wykorzystane na pokrycie zobowiązań z tytułu wypłaty środków gwarantowanych.

Lista szczegółowych uwag sektora bankowego do projektu ustawy przedstawia się w sposób następujący:

1. W art. 2 pkt 37 Definicja kontrahenta centralnego odwołuje się do definicji kontrahenta centralnego w rozporządzeniu 648/2012. Literalnie art. 2 pkt 1 tego rozporządzenia posługuje się jednak pojęciem „CCP”.
2. W art. 2 pkt 51 nie ma odniesienia, jaki kurs stosuje się przy przeliczeniu na PLN wartości podanych w euro. W zakresie przeliczenia zawarto tylko zapis art. 17 ust. 3, ale on znajduje się w rozdziale poświęconym systemowi gwarantowania depozytów. Postuluję zatem przerehabilitowanie projektu w taki sposób, aby metoda przeliczenia euro na PLN znalazła się w zapisach ogólnych.
3. W art. 5 ust 1 pkt 7 zawarto zapis, że zadaniem BFG jest prowadzenie innych działań na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego. Warto podkreślić, że takie zadanie nie wynika ani z dyrektywy 2014/49/UE w sprawie systemów gwarantowania depozytów ani z dyrektywy 2014/59/UE ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych. Zadania to wydaje się nieco nadmiarowe wobec istnienia w Polsce innych instytucji właściwych do podejmowania działań na rzecz stabilności systemu finansowego.
4. Dodatkowo w nawiązaniu do poprzedniej uwagi, w art. 5 ust. 6 projekt przyznaje uprawnienie dla ministra finansów do określenia w drodze rozporządzenia dodatkowych działań Funduszu na rzecz stabilności systemu finansowego oraz trybu i zasad ich wykonywania, kierując się zapewnieniem stabilności krajowego systemu finansowego. Delegacja ta jest zbyt szeroka a ramy zadań powinny być określone w drodze ustawowej. Taka delegacja istnieje w dzisiejszej ustawie i okazała się niepotrzebna nawet w okresie kryzysu na rynkach finansowych na świecie. Ponadto zakres przedmiotowy wpływania na stabilność jest bardzo szeroki i dotyczy m.in. firm ubezpieczeniowych.
5. Udział reprezentacji sektora bankowego w Radzie BFG zapisany zgodnie z art. 7 projektu powinien ulec wzmocnieniu w stosunku do obecnej propozycji i aktualnego stanu. To sektor

bankowy jest i pozostanie najważniejszym płatnikiem do BFG i powinien mieć silniejszy głos w decydowaniu o kluczowych kwestiach działania BFG. Trzeba podkreślić, że nadzór nad działaniem BFG sprawuje minister finansów, więc propozycja ZBP nie budzi zagrożeń z punktu widzenia bezpieczeństwa funkcjonowania systemu gwarantowania depozytów czy uporządkowanej restrukturyzacji.

6. W art. 15 postanowienia ograniczające odpowiedzialność Funduszu oraz osób działających w jego imieniu lub na jego rzecz wydają się wciąż zbyt daleko idące. Należy pamiętać, że w zakresie, w jakim wyłączona jest odpowiedzialność Funduszu, ryzyko ewentualnych szkód obciąża podmioty prywatne (banki, ich akcjonariuszy, klientów). Przerzucanie przez organy państwa tego ryzyka na podmioty prywatne wydaje się nie do pogodzenia z zasadami konstytucyjnymi, na czele z art. 77 Konstytucji RP i zasadą demokratycznego państwa prawnego. W związku z tym postulowana byłaby co najmniej rezygnacja z ograniczenia odpowiedzialności jedynie do szkody rzeczywistej (a więc z wyłączeniem utraconych korzyści). Podmiot, który poniósł szkodę w wyniku działań zawinionych przez BFG powinien mieć prawo do dochodzenia odszkodowania w pełnej wysokości. Art. 3 ust. 12 oraz art. 85 ust. 4 Dyrektywy BRRD nie stanowią wystarczającej podstawy do wprowadzania rozwiązań, które mogą budzić wątpliwość w kontekście ich zgodności z Konstytucją RP. Należy pamiętać, że dyrektywa nie jest aktem bezpośrednio stosowanym, a jej implementacja do prawa krajowego powinna uwzględniać konieczność zapewnienia zgodności z aktem najwyższej rangi w polskim porządku prawnym. Biorąc pod uwagę charakter decyzji BFG związanych z przymusową restrukturyzacją trzeba również pamiętać, że utracone korzyści mogą stanowić podstawowy rodzaj szkody, która może powstać w związku z takimi działaniami. Wyłączenie możliwości ich kompensacji przez podmiot poszkodowany ma charakter nieproporcjonalny i może godzić w istotę prawa do odszkodowania w danej konkretnej sytuacji. W związku z tym, proponowane rozwiązanie ustawowe nie spełnia warunków wskazanych w Konstytucji (art. 31 ust. 3) i przywoływanym w uzasadnieniu projektu orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego.
7. Art. 17 ust. 2 stanowi, że ochrona gwarancyjna nie obejmuje środków o wartości poniżej równowartości w złotych 2,5 euro na rachunku bankowym. Ten przepis nie wynika z treści dyrektywy 2014/49/UE i może stanowić jej naruszenie.
8. W art. 24 ust. 3 zastosowano opcję narodową pozwalającą na czasowe podwyższenie kwoty gwarantowanych depozytów do kwoty dwukrotności maksymalnego limitu gwarancji

podstawowej. W naszej ocenie taka dodatkowa gwarancja jest uzasadniona. W rozumieniu banków kwota dodatkowej, wyższej gwarancji nie będzie musiała być ujmowana w systemie wyliczeń, ponieważ będzie ona wypłacana w odrębnym trybie po złożeniu indywidualnego oświadczenia.

9. Art. 28 ust. 2 stanowi, że system wyliczania oraz uzyskiwanie i przetwarzanie w nim dane muszą znajdować się na terenie Polski. Na ten temat dyskusja toczyła się już pod rządami obecnej ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym. Rozumiejąc zastrzeżenia dotyczące dowolnego miejsca ulokowania systemu wyliczania powstaje pytanie, dlaczego nie może on znajdować się w innym kraju członkowskim UE. Postuluję wprowadzenie w tym zakresie stosownej zmiany projektowanego zapisu, tak aby system ten mógł być utrzymywany na terenie innego kraju członkowskiego.
10. Projektowany zapis art. 35 ust. 4 może budzić kontrowersje. Stanowi on, że w przypadku, gdy spełnienie warunków gwarancji nastąpiło po wszczęciu postępowania przymusowej restrukturyzacji, świadczenie pieniężne z tytułu gwarancji depozytu uznaje się za spełnione w części, w jakiej zapewniono deponentowi możliwość podjęcia środków gwarantowanych przy użyciu instrumentów postępowania przymusowej restrukturyzacji. Wyrażam obawę, że to rozwiązanie jest niezgodne z zapisami dyrektywy 2014/49/WE, które nie przewiduje takiego ograniczenia.
11. W art. 42 ust. 4 w trakcie komisji uzgodnieniowej podnoszono kwestię określenia celu i zakresu przetwarzania danych osobowych deponentów. Problem ten nie doczekał się unormowania w najnowszej wersji projektu.
12. W art. 57 ust. 8 wskazuje się, że w przypadku, gdy zabraknie środków finansowych na potrzeby wypłaty kwot gwarantowanych dla klientów kas, brakujące środki zostaną pozyskane z innych funduszy własnych BFG, czyli głównie ze środków pochodzących z wpłat banków, bez konieczności późniejszego zwrócenia środków na rachunek funduszu gwarancyjnego banków, jeśli zostały one pokryte z tego źródła.
13. W art. 66 pkt 5 proponuję wpisać ograniczenie, że celem restrukturyzacji jest ochrona środków powierzonych podmiotowi przez jego klientów, z wyłączeniem środków powierzonych przez instytucje powiązane z podmiotem.
14. W art. 79 ust. 1 jest mowa, że BFG może zobowiązać podmiot krajowy do współpracy w zakresie opracowania i aktualizacji planu przymusowej restrukturyzacji, w tym do

opracowania elementów planu przymusowej restrukturyzacji, na podstawie wytycznych Funduszu. W przypadku niewykonania tego obowiązku lub obowiązku wynikającego z art. 85, na bank może - zgodnie z ust. 2 - być nałożona wysoka kara, jednakże przepisy nie określają zakresu i terminu pomocy wymaganej przez BFG. Niezwykle ważne jest, aby te elementy zostały doprecyzowane w ustawie. Elastyczne podejście w tym zakresie może rodzić poważne skutki dla banków i tylko BFG będzie oceniać, czy pomoc została udzielona przez bank czy nie. Ponadto kary za niedopełnienie obowiązku w tym zakresie są bardzo surowe i mojej ocenie nadmierne. Trzeba także odnotować, że w przypadku utrzymania propozycji zapisu art. 79 i art. 85 należy wprowadzić - analogiczny jak w Prawie bankowym - obowiązek uprzedniego upomnienia na piśmie. Zauważyć trzeba, że naruszenie obowiązku z art. 79 ust. 1 lub art. 85 nie uniemożliwia sporządzenia planu przymusowej restrukturyzacji samodzielnie przez BFG na podstawie informacji uzyskanych od banku. Konsekwentnie naruszenie obowiązku z art. 79 ust. 1 nie może być więc uznane za równie istotne jak potencjalne naruszenia Prawa bankowego sankcjonowane przez art. 138 ust. 3 pkt 3a. W związku z tym, potencjalna kara w ustawie o BFG powinna być odpowiednio mniejsza.

15. Wątpliwości budzi dalece idąca uznaniowość w zakresie wykonania obowiązku pomocy przez instytucje finansowe. Przede wszystkim należy wskazać, że w przeciwieństwie do sankcji nakładanych na instytucje finansowe za naruszenie innych obowiązków ustawowych, nakładanie tak dalece idących sankcji w przypadku braku spełnienia oczekiwań BFG w zakresie udzielonej pomocy, jest w ocenie Związku dalece nieuzasadnione. Należy przy tym podkreślić, że co do zasady prawodawca europejski zobowiązał właściwe organy państwowe do opracowania właściwych planów przymusowej restrukturyzacji. Przerzucenie *de facto* ciężaru w tym zakresie na instytucje finansowe jest nieuprawnione. Wskazać również należy, że w przypadku dotychczas stosowanych rozwiązań ustawowych nie przewidziano tak dalece idącej uznaniowości organu np. w oparciu o ustawę z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 Nr 50, poz. 331 z późn. zm.), gdzie Prezes Urzędu może żądać przekazania wszelkich koniecznych informacji i dokumentów (art. 50 ust. 1), ustawodawca zdecydował się na doprecyzowanie treści ewentualnego żądania. Zgodnie z art. 50 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów żądanie powinno zawierać wskazanie zakresu informacji, wskazanie celu żądania, wskazanie terminu udzielenia informacji, pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd. Taka konstrukcja przepisu umożliwia podmiotowi zobowiązanemu jednoznaczne określenie zakresu działania do którego jest

zobowiązanych w oparciu o skierowane żądanie. Natomiast użyte w projekcie pojęcie udzielenia pomocy jest pojęciem niedookreślonym pozostawiając daleko idącą uznaniowość po stronie Funduszu, w zakresie spełnienia oczekiwań odnoszących się do należytego wykonania zobowiązania.

16. W art. 85 ust.1 proponuję skreślenie słowa „wszelkie”, gdyż trudno będzie bankom przekazywać wszelkie informacje do Funduszu niezbędne do opracowania planów restrukturyzacji, tym bardziej że pojęcie niezbędne może być inaczej rozumiane przez bank i Fundusz. Biorąc powyższe pod uwagę chciałbym zasugerować następujące brzmienie początkowej części tego ustępu: „1. Podmiot krajowy jest obowiązany przekazywać informacje w zakresie wymaganym przez Fundusz, służące do opracowania, aktualizacji i oceny wykonalności planów przymusowej restrukturyzacji ...”.
17. Zapisany w art. 88 ust. 1 obowiązek prowadzenia przez instytucje „rejestrów instrumentów finansowych” wydaje się być nieprecyzyjny w kontekście art. 10 ust. 8, art. 71 ust. 7 i art. 2 ust. 1 pkt 100 Dyrektywy. Dyrektywa posługuje się bowiem pojęciem „umów finansowych” i wskazuje, że rejestr może dotyczyć tego rodzaju umów, których stroną jest instytucja. Tymczasem pojęcie instrumentu finansowego, zgodnie z ustawą o obrocie instrumentami finansowymi, do której wprost odwołuje się projekt, nie obejmuje wyłącznie umów, o których mowa w Dyrektywie. Dodatkowo chciałbym zwrócić uwagę, że 17 grudnia 2015 r. EBA opublikowała finalną wersję regulacyjnego standardu technicznego dotyczącego minimalnego zakresu informacji o umowach finansowych utrzymywanych w szczegółowych rejestrach, o których mowa w tym artykule. Istotne jest, aby rozporządzenie Ministra Finansów, o którym mowa w art. 88 ust. 2 było spójne z tym regulacyjnym standardem technicznym.
18. Art. 94 ust. 2 wprowadza zasadę, że Fundusz może nałożyć na bank limit koncentracji z tytułu zobowiązań. Uprawnienie to nie jest w żaden sposób ograniczone, gdyż pojęcie maksymalną kwotę ekspozycji nie uzależnia decyzji od żadnych regulacji ogólnych oraz od rozmiarów poszczególnych banków. Oznacza to, że Fundusz może określić limity kwotowe dla każdego banku i dla każdego podmiotu w trybie indywidualnym. Warto w tym zakresie zastanowić się nad dwoma kwestiami. Po pierwsze, czy to uprawnienie nie powinno być przypisane do uprawnień KNF w ramach nadzoru nad sposobem zarządzania płynnością w bankach. Po drugie, jaki jest sens ustanawiania takiego ograniczenia. Czy chodzi o ograniczenie strat w

przypadku konwersji zobowiązania banku? Zasadne jest stworzenie czytelniejszego zapisu zawierającego intencję projektowanego przepisu.

19. W art. 95 ust. 6 podniesiono dziesięciokrotnie kwotę maksymalnej kary za niewykonanie zaleceń BFG do wysokości 100 mln zł. Zapisu dotyczącego wysokości tej kary nie sposób uzasadnić treścią dyrektywy 2014/59/WE i jest niewspółmiernie wysoka.

20. W art. 97 mimo braku precyzyjnych zapisów w dyrektywie 2014/59/UE rekomenduję, aby to nadzór bankowy odpowiadał za minimalny poziom funduszy własnych banków a BFG za minimalny poziom zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji w każdym banku. W tym miejscu chciałbym zaproponować następujące brzmienie ust. 1:

„Art. 97. 1. Podmioty krajowe są obowiązane utrzymywać określony przez Fundusz minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji, przy czym minimalny poziom funduszy własnych jest określany w wysokości ustalonej uprzednio przez organy nadzoru bankowego. Fundusz może określić minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji dla podmiotów, (...), w przypadku minimalnego poziomu funduszy własnych stosując wartość określoną uprzednio przez organy nadzoru bankowego”

21. W art. 97 ust. 5 wskazany w pkt 2) warunek dla zobowiązania kwalifikowalnego jest niespójny z art. 45 ust. 4 lit. b) Dyrektywy. Wskazanie, że dany instrument nie może być „w posiadaniu” instytucji, jest nieprecyzyjne. Podobna uwaga dotyczy pkt 6 (odpowiednio art. 45 ust. 4 lit. e) Dyrektywy). Zastosowana w tym przepisie technika legislacyjna (instrument pochodny/zobowiązanie z instrumentu pochodnego) jest niejasna.

22. W Art. 97 ust. 13 wskazano, że wysokość minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji jest ustalana przez Fundusz w ramach akceptacji i przeglądu planów przymusowej restrukturyzacji i grupowych planów przymusowej restrukturyzacji. W Art. 81 ust. 1 punkt 14) potwierdzono, że minimalne wymogi w zakresie funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji, o których mowa w art. 97 ust. 2, oraz terminy ich spełnienia, określa plan przymusowej restrukturyzacji. Zgodnie z Art. 353 plany przymusowej restrukturyzacji będą opracowane przez Fundusz nie później niż w 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. W kontekście okresu przejściowego dla osiągnięcia docelowego poziomu MREL, wyznaczonego w RTS dotyczących MREL wydanych przez EBA 3 lipca 2015 r. (EBA/RTS/2015/05) na okres

maksimum 48 miesięcy (Art. 8.2 EBA RTS) warto doprecyzować, w jakim okresie będzie obowiązywał okres przejściowy, a od którego momentu docelowy poziom MREL dla podmiotów. Mimo, że już 29 czerwca 2015 r. KNF przesłał do banków pismo (DBK/DBK6/7111/4/2/2015) dotyczące instrumentów, które banki planują kwalifikować do MREL, banki nie otrzymały informacji zwrotnej w zakresie poprawności swojego podejścia do kwalifikowania odpowiednich instrumentów, dlatego wydaje się, że optymalnym czasem na dostosowanie się banków do spełnienia nowego wymogu regulacyjnego dotyczącego MREL będzie zastosowanie 48-miesięcznego okresu przejściowego począwszy od otrzymania przez banki planów przymusowej restrukturyzacji, co może nastąpić do 12 miesięcy od daty wejścia w życie ustawy.

23. W art. 98 ust. 3 celowe jest doprecyzowanie momentu, od którego liczony jest okres 4 miesięcy wskazany dla Funduszu i właściwych organów na określenie minimalnego poziomu funduszy własnych i zobowiązań podlegających umorzeniu lub konwersji na poziomie skonsolidowanym.
24. W art. 103 ust. 5 niezależnie uwagi odnośnie do celowości zapewnienia instancyjności postępowania administracyjnego prowadzonego przez BFG, projektowany termin na złożenie ewentualnej skargi do sądu administracyjnego jest rażąco krótki w stosunku do złożoności materii objętych postępowaniem. Postulat szybkości postępowania nie może prowadzić do tak daleko idącego ograniczenia prawa strony. Dla porównania, zgodnie z art. 103 ust. 3 Fundusz ma 14 dni na sporządzenie uzasadnienia decyzji, a zgodnie z art. 104 ust. 1 – 14 dni na sporządzenie odpowiedzi na skargę. Nierównowaga stron sporu sądowego jest w tym przypadku ewidentnie widoczna.
25. Zapis art. 105 ust. 2 będzie skutkować bezwzględnym wyłączeniem możliwości uchylecia lub stwierdzenia nieważności decyzji. Tymczasem trzeba zwrócić uwagę, że art. 85 ust. 4 BRRD nie stoi na przeszkodzie unieważnieniu decyzji, a jedynie wskazuje, że w określonych kwalifikowanych okolicznościach, takie unieważnienie nie wpływa na późniejsze decyzje organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Generalne wyłączenie dopuszczalności uchylecia/stwierdzenia nieważności decyzji jest sprzeczne z ogólnymi zasadami postępowania i nie znajduje uzasadnienia w treści dyrektywy. Nie jest przy tym wystarczające wskazanie okoliczności w art. 105 ust. 3, skoro zasadą jest, że stwierdzenie wydania decyzji z naruszeniem prawa nie wpływa na jej dalsze istnienie.

26. Zapisanie w art. 105 ust. 3, że prawomocny wyrok sądu nie stanowi przeszkody do prowadzenia przez Fundusz działań na podstawie własnej decyzji czyni prawomocny wyrok nieskutecznym, szczególnie gdy warunki prowadzenia dalszych działań są nieostre. Taki zapis stwarza intencje poddania w wątpliwość kierowania przez bank sprawy na drogę sądową. To rozwiązanie stwarza nie równość stron w postępowaniu sądowym, skoro postanowienie sądu jest niewiążące dla jednej ze stron. W trakcie spotkań komisji uzgodnieniowej ten zapis był powszechnie kontestowany przez większość uczestników, ale pozostał w kształcie nienaruszonym. Należy ponownie przeanalizować zgodność tego zapisu z polskim porządkiem prawnym.
27. W odniesieniu do art. 105 ust. 4 wyrażam uwagę analogiczną do zaprezentowanej już wyżej w kontekście art. 15 projektu dotyczącą nadmiernej skali wyłączenia odpowiedzialności.
28. W art. 106 zaproponowany przepis jest nieprecyzyjny, zwłaszcza w odniesieniu do zakresu „technik informatycznych”. Wprowadzony sposób dokonywania doręczeń jest niespójny z art. 46 par. 3 k.p.a. Nie wiadomo przy tym, w jakim zakresie miałyby być stosowane przepisy k.p.a. o tzw. doręczeniu elektronicznym - regulacja art. 93, która częściowo odwołuje się do tych przepisów jest niespójna z projektowanym art. 92.
29. W art. 114 należałoby przewidzieć przypadek, gdy sąd uzna decyzję o rozpoczęciu postępowania restrukturyzacji za bezzasadną. Czy bowiem w takiej sytuacji na Funduszu spoczywa nadal wyłączne prawo podejmowania uchwał i decyzji zastrzeżonych do właściwości organów podmiotu w restrukturyzacji i czy nadal zawieszeniu podlegają kompetencje rady nadzorczej.
30. W art. 136 ust. 1 niezrozumiałe jest szerokie ujęcie drugiego zdania, zgodnie z którym zabezpieczenia udzielone przeciwko podmiotowi w restrukturyzacji upadają. Czy chodzi tu także o wszystkie zabezpieczenia przyjęte przez bank od swoich klientów na potrzeby ewentualnego odzyskania środków z tytułu udzielonych kredytów bankowych?
31. W art. 186 ust. 3 tworzy się uprawnienie dla KNF do określenia, na wniosek Funduszu, okresu i zakresu wyłączenia stosowania wobec instytucji pomostowej obowiązku spełniania niektórych wymogów określonych w ustawie Prawo bankowe, ustawie o obrocie instrumentami finansowymi, rozporządzeniu nr 575/2013 lub ustawie z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym. Ewentualne działania podejmowane w tym zakresie nie mogą

naruszać równych zasad konkurencji między różnymi podmiotami działającymi na rynku. Te wyłączenia nie powinny prowadzić też do silnego sztucznego wzrostu wielkości banku pomostowego.

32. W art. 201 jest mowa, że w przypadku, gdy aktywa instytucji pomostowej nie wystarczają na zaspokojenie jej zobowiązań, to zarząd tej instytucji lub likwidator informuje o tym fakcie niezwłocznie BFG, a BFG może wystąpić z wnioskiem do KNF o zawieszenie działalności instytucji pomostowej. Powstaje jednak pytanie, czy zarząd lub likwidator nie powinni też poinformować KNF o tym fakcie i KNF powinien mieć prawo do podejmowania decyzji z własnej inicjatywy.
33. W art. 211 ust. 1 rekomenduję dopisanie, że ten zapis ma zastosowanie z zastrzeżeniem ust. 2. W ustępie 1 jest bowiem mowa o konwersji proporcjonalnej, zaś w ust. 2 stanowi się, że Fundusz może zastosować zróżnicowane stopy konwersji.
34. W art. 217 ust. 6 jest mowa, że po osiągnięciu celów programu restrukturyzacji Fundusz zwołuje walne zgromadzenie w podmiocie i następuje powołanie nowej rady nadzorczej. W ust. 7 mówi się zaś, że rada nadzorcza powołuje zarząd podmiotu w restrukturyzacji. Powstaje pytanie, czy w takim przypadku – po osiągnięciu celów – podmiot jest nadal w restrukturyzacji? W naszej ocenie nie, więc słowa „w restrukturyzacji” należy skreślić.
35. Art. 265 ust. 5 stanowi, że w przypadku, gdy koszty finansowania zadań Funduszu w zakresie postępowania przymusowej restrukturyzacji kas przekraczają wartość środków zgromadzonych na funduszu przymusowej restrukturyzacji kas, środki funduszu restrukturyzacji banków mogą służyć finansowaniu przymusowej restrukturyzacji kas. W mojej ocenie ten zapis jest niezgodny z treścią art. 100 i art. 101 dyrektywy 2014/59/WE, który stanowi, że mechanizmy finansowania są wykorzystywane wyłącznie zgodnie z celami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a dyrektywa nie uwzględnia kas jako podmiotów właściwych w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
36. W art. 270 jest mowa, że BFG może pożyczyć środki od podmiotów trzecich, gdy dotychczasowe środki oraz środki z opłaty nadzwyczajnej są niewystarczające. Należy zastanowić się nad ograniczeniem zakresu podmiotów, które mogą udzielić takiej pożyczki. Wynika to chociażby ze względów reputacyjnych. Powstaje też pytanie o akceptowalne warunki ekonomiczne takich pożyczek. Powinny być respektowane dotychczasowe zasady, że środki mogą być pożyczane z NBP lub z budżetu państwa.

37. W art. 272 jest mowa o funduszu restrukturyzacji banków spółdzielczych. Proponowane zapisy powinny być spójne ze znowelizowanymi przepisami art. 35 i dodanym art. 35a ustawy o bankach spółdzielczych etc. w wersji przyjętej przez Parlament w czerwcu 2015 r.
38. W art. 279 określono docelowy poziom dostępnych środków systemu gwarantowania depozytów na bardzo wysokim poziomie 2,8% kwoty środków gwarantowanych w bankach. Jest to poziom kilkukrotnie przekraczający minimalne standardy przyjęte w dyrektywie 2014/49/UE. Takie ustalenie warunków progowych w projekcie ustawy powoduje, że banki będą ponosić bardzo wysokie obciążenia finansowe w najbliższych latach. Należy bowiem pamiętać, że poziom 2,8% dotyczy tylko systemu gwarancyjnego, bez opłat na system restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jeśli doda się do tej wielkości konsekwencje finansowe z tytułu prawdopodobnych wypłat w najbliższych latach na skutek sytuacji w systemie SKOK, to kwota obciążeń banków ulegnie dalszemu zwiększeniu. Wyrażam sprzeciw wobec tak wysoko ustanowionej poprzeczce wymagań, która nie jest uzasadniona wymaganiami nałożonymi przez zapisy regulacji unijnych. Poziom ten powinien być niższy i nie przekraczać równowartości 2% kwoty gwarantowanych depozytów.
39. W kontekście proponowanego docelowego poziomu funduszu środków systemu gwarantowania depozytów warto też rozważyć, aby wyższy docelowy pułap środków był gromadzony w funduszu restrukturyzacji niż funduszu środków systemu gwarantowania depozytów. Więcej środków powinno być wykorzystywane na cele restrukturyzacji a mniej na finalną wypłatę gwarantowanych depozytów. Warto zauważyć, że taką logikę przyjęto na szczeblu unijnym, gdzie wyższy poziom minimalnego funduszu wskazano w odniesieniu do funduszu restrukturyzacji niż w przypadku środków systemu gwarantowania depozytów.
40. W art. 279 ust. 4 dodatkowo dodano możliwość skrócenia okresu dochodzenia do docelowego poziomu środków gwarantowanych na podstawie decyzji Rady Funduszu. Dalsze tworzenie możliwości skracania czasu dochodzenia do poziomu docelowego negatywnie wpłynie na wyniki finansowe banków i w efekcie na ich zdolność do zwiększania akcji kredytowej.
41. W art. 281 ust. 1 nie określono, jaki dzień będzie przyjmowany jako podstawa do wyliczenia opłaty wnoszonej przez banki.

42. W art. 281 ust. 2 i 3 jest mowa, że wysokość opłaty będzie zależeć od profilu ryzyka oraz metody określania tego profilu. Powstaje pytanie, czy banki będą znały wcześniej swoją ocenę ryzyka dla celów oszacowania wielkości wnoszonej opłaty na rzecz BFG?
43. W art. 281 ust. 3 pominięte zostało kryterium przynależności do systemu ochrony instytucjonalnej (IPS) do momentu kiedy będzie znany kształt rozwiązań IPS stosowanych w Polsce. Pragnę podkreślić, że profil ryzyka podmiotu zobowiązanego do wniesienia składki uwzględnia również:
- 1) Wskaźnik udziału kredytów walutowych w portfelu kredytów dla gospodarstw domowych.- wskaźnik kluczowy dla identyfikacji istotnego ryzyka systemowego polskiego bankowego rynku
 - 2) Wskaźnik udziału depozytów gospodarstw domowych w depozytach gospodarstw domowych całego sektora- wprowadzenie wskaźnika ma na celu podkreślenie zasady proporcjonalności, gdzie mniejszy wskaźnik oznacza mniejsze ryzyko danej instytucji dla systemu finansowego.
 - 3) Wskaźnik kredyty/depozyty – im mniejszy wskaźnik tym mniejsze ryzyko danej instytucji dla systemu finansowego.
44. W art. 281 ust 3 proponuję dodanie punktu 7) stanowiącego o przyjęciu wskaźnika zróżnicowania składki na poziomie minimalnym dopuszczalnym przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego tj. 75%-150%.
45. Art. 281 ust. 3 wskazuje, że minister finansów może określić w drodze rozporządzenia szczegółowy sposób ustalania podstawy naliczania obowiązkowych opłat i sposób ustalania miernika ryzyka. Ten generalny zapis daje pełne uprawnienie do określenia zasad ministrowi finansów. W naszym przekonaniu przy ustalaniu tak wysokich obciążeń banków na system gwarantowania depozytów podstawowe zasady powinny być określone w drodze ustawowej. Uznanie tylko, że stawka zależy od poziomu gwarantowanych depozytów i ryzyka jest zbyt lakoniczne. Ustawa powinna wymieniać przynajmniej rodzaje mierników ryzyka przyjmowanych do oceny poziomu ryzyka w każdym banku. Doceniając zalety elastycznego stosowania modelu poprzez generalnie prostsze zmiany rozporządzenia niż ustawy rekomenduję określenie w ustawie podstawowych czynników przyjmowanych do oceny ryzyka banku a pozostawienie w rozporządzeniu możliwości decydowania o pozostałych czynnikach, które zgodnie z wytycznymi EUNB mają być określone indywidualnie przez poszczególne systemy gwarantowania depozytów.

46. W art. 285 ust. 1 pkt 3 jest mowa, że Rada określa w formie uchwały każdorazowo termin wniesienia składek na dany rok kalendarzowy. Termin ostateczny wniesienia opłat przez banki i kasy zgodnie z art. 278 powinien być podany w ustawie, tak aby banki i kasy mogły w sposób prawidłowy zarządzać środkami pieniężnymi.
47. W art. 288 poświęconym docelowemu poziomowi środków na finansowanie przymusowej restrukturyzacji banków ustalono – analogicznie jak w przypadku systemu gwarantowania depozytów – wyższą wielkość niż wynika to z dyrektywy 2014/59/UE. Poziom 1,4% wyraźnie jest wyższy niż minimalny poziom 1%, a biorąc pod uwagę, że fundusz ten będzie musiał być budowany niemal od początku (poza środkami przekazanymi na mocy przepisów przejściowych), obciążenie finansowe dla banków będzie wysokie. Warto też dodać, że systemie SRM w ramach unii bankowej w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady nr 806/2014 przyjęto poziom docelowy w wysokości 1% dla banków ze strefy euro. Zaproponowane rozwiązanie wpłynie na niższą konkurencyjność polskich banków i napływ do Polski kredytów o charakterze transgranicznym z podmiotów zagranicznych, także z banków matek polskich banków. Takie rozwiązanie nie wydaje się racjonalne dla polskiej gospodarki i polskiego sektora finansowego.
48. Na podstawie art. 290 ust. 4 dodatkowo szczegółowe zasady ustalania składek na fundusz przymusowej restrukturyzacji banków będzie określała Rada Funduszu w drodze uchwały. Rekomenduję utrzymanie zasady, że to minister finansów określa zasady, analogicznie jak ma to miejsce w ust. 6 w odniesieniu do oddziałów banków zagranicznych oraz w ust. 7 w odniesieniu do kas. Istnieje tu oczywista niekonsekwencja zapisów ze strony projektodawcy ustawy. W związku z dodaniem zapisu o uwzględnieniu zapisów wynikających z rozporządzenia 2015/63 KE proponuję, aby szczegółowe zasady ustalania składek na fundusz przymusowej restrukturyzacji również zapisać w ustawie w taki sposób, aby banki mogły przygotować się do prognozowania swoich składek i zabudżetowania ich w planach finansowych.
49. W art. 290 nie zapisano możliwości obniżenia wysokości składek na finansowanie przymusowej restrukturyzacji z tytułu przynależności banku do systemu ochrony instytucjonalnej (IPS). Rekomenduję dodanie takiego rozwiązania do projektu ustawy. Dziś członkowie IPS są zwolnieni z wnoszenia opłaty ostrożnościowej do BFG.

50. W art. 290 nie ma też mowy o niższych składkach wnoszonych przez banki hipoteczne. Rozwiązanie to zostało przyjęte w rozporządzeniu delegowanym Komisji 2015/63 i może być przeniesione do tekstu ustawy.
51. Kwota nadzwyczajnej opłaty lub składki może być bardzo wysoka, co może zagrozić stabilności, wypłacalności lub płynności banku. Odroczenie terminu jej uiszczenia o 6 lub 12 miesięcy zgodnie z art. 284 oraz art. 291 niewiele poprawi sytuację banku przy wielkich kwotach. W przypadku zastosowania opłaty z tego artykułu Fundusz powinien uprzednio przeprowadzić test warunków skrajnych zastosowania tej opłaty z punktu widzenia stabilności banków i sektora bankowego. Ponadto, ponieważ sytuacja dotyczy przypadków bardzo poważnych, rekomenduję, aby decyzja o ustanowieniu takiej opłaty była podejmowana za zgodą lub po zaciągnięciu opinii Komitetu Stabilności Finansowej.
52. W art. 293, podobnie jak wcześniej w art. 285, termin ostateczny wniesienia składki przez banki i kasy zgodnie z art. 290 powinien być podany w ustawie, tak aby banki i kasy mogły w sposób prawidłowy zarządzać środkami pieniężnymi.
53. Dodatkowo pragnę zwrócić uwagę na konieczność wprowadzenia zmiany w art. 293, aby nie dopuszczał on do sytuacji prawnej, w której brak środków w funduszu restrukturyzacji kas będzie podstawą do nałożenia nadzwyczajnej opłaty także na banki. Takie rozwiązanie nie powinno znaleźć się w projekcie ustawy. Banki nie powinny ponosić odpowiedzialności za brak środków na restrukturyzację kas i angażować środki nadzwyczajne na ich restrukturyzację. Środki te powinny być w całości pozyskiwane z sektora SKOK-ów. Kwota nadzwyczajnej opłaty może być wysoka, co może zagrozić stabilności, wypłacalności lub płynności banków. Wobec czego w pkt 1 ust 1 art. 270 wyraz „łącznie” zamienić „kwotę” na „kwoty” należy usunąć a po wyrazie „mowa” dodać wyraz „odpowiednio”.

Brzmienie zapisu art. 293 ust.1. pkt 1:

„1). Kwoty składek, o którym mowa odpowiednio w art. 268 i 269, należnych od:”

54. Zwracam także uwagę, że propozycja BFG zapisu art. 293 ust. 1, aby łącznie określać w uchwale Rady BFG kwotę składek ex ante i ex post wydaje się nieodpowiednia, ponieważ trudno byłoby szacując kwotę opłat ex ante szacować kwotę brakujących środków – składek nadzwyczajnych, które jak rozumiem fundusz musiałby gromadzić w określonej sytuacji związanej z podmiotem w restrukturyzacji i brakujących funduszach.

55. W przypadku art. 278 zwracam również uwagę , iż przepisy dotyczące funduszy gwarantowania banków i kas SKOK powinny być rozdzielone zgodnie z uzasadnieniem powyżej, iż nie powinno być wątpliwości co do niefinansowania SKOK-ów przez sektor bankowy.
56. W art. 295 dopuszczona jest możliwość wnoszenia opłaty rocznej w formie zobowiązania do zapłaty w wysokości nie wyższej niż 30%. Należy jednak pamiętać, że taka opcja nie jest neutralna dla banków, gdyż takie zobowiązania obciążają wymóg kapitałowy a środki te nie mogą być wykorzystane dla celów wyliczenia norm płynności krótkoterminowej.
57. W art. 295 nie zapisano możliwości obniżenia wysokości składek w formie zobowiązań dla banków należących do systemu ochrony instytucjonalnej (IPS). Rekomenduję dodanie takiego rozwiązania do projektu ustawy, gdyż powinno to być konsekwencją zmniejszenia opłaty tych banków na system gwarantowania.
58. W art. 305 proponuję dodać, że sprawozdanie finansowe BFG jest publikowane. Tak ważna instytucja dla stabilności polskiego sektora finansowego powinna funkcjonować w tym zakresie analogicznie, jak czyni to NBP czy KNF.
59. W art. 313 stanowi o zasadach zachowania i ujawniania tajemnicy zawodowej. W ust. 7 mowa jest m.in. o tym, że udzielenie tego typu informacji jest możliwe pod warunkiem zapewnienia ich ochrony przez podmiot, któremu mają one zostać udzielone. Moje wątpliwości dotyczą praktycznych sposobów egzekucji zapisu tego ustępu, w tym weryfikacji, czy podmiot nie przekazał tych informacji osobom trzecim.
60. W art. 325 i kolejnych artykułach zawarto przepisy karne, które w ocenie sektora bankowego w zbyt szerokim stopniu penalizują działalność osób zobowiązanych na podstawie projektowanych przepisów. Nieadekwatny poziom kar dotyczy m.in. nieterminowego udzielenia informacji i wyjaśnień na żądanie BFG.
61. W art. 327 projektu system sankcji karnych jest bardzo restrykcyjny i obejmuje on zbyt szeroki zakres podmiotowy – dotyczy on bowiem nie tylko osoby odpowiedzialne za zarządzanie daną instytucją, ale również szeroka grupę pracowników tej instytucji wykonującą czynności w ramach swoich obowiązków pracowniczych. Proponuję zawężenie zakresu podmiotowego stosowania sankcji wyłącznie do osób odpowiedzialnych za zarządzanie bankiem.

Biorąc powyższe pod uwagę proponuję rozważenie zmiany zapisu art. 372 w następujący sposób:

„Art. 327.

1. Kto będąc członkiem zarządu podmiotu objętego systemem gwarantowania, będąc odpowiedzialnym za zapewnienie właściwego funkcjonowania wewnętrznej kontroli danych i informacji wymaganych, o których mowa w art. 30 lub będąc zobowiązany do ujawnienia Funduszowi informacji dotyczących podmiotu objętego systemem gwarantowania lub jego deponentów w zakresie, o którym mowa w art. 31 ust. 1, nie wykonuje obowiązku albo wykonuje go nierzetelnie lub nieterminowo lub podaje nieprawdziwe lub zataja prawdziwe dane podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.
2. Tej samej karze podlega ten, kto będąc członkiem zarządu podmiotu objętego systemem gwarantowania nie przekazuje informacji, o których mowa w art. 74 ust. 6, podaje nieprawdziwe lub zataja prawdziwe dane.
3. Kto będąc członkiem zarządu podmiotu objętego systemem gwarantowania, będąc zobowiązany w zakresie ustalonym w ustawie, nie wydaje całego majątku, dokumentów, ksiąg rachunkowych podmiotu w restrukturyzacji podlega karze grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2.
4. Kto pełniąc będąc członkiem zarządu podmiotu objętego systemem gwarantowania, będąc odpowiedzialnym za sporządzenie lub przedstawienie Funduszowi sprawozdania finansowego lub innych sprawozdań związanych z przygotowaniem i przeprowadzeniem postępowania przymusowej restrukturyzacji, nie wykonuje ciężącego na nim obowiązku albo wykonuje go nierzetelnie lub nieterminowo, podlega grzywnie do 500 000 zł lub karze pozbawienia wolności do lat 2.”

62. W art. 327 ust. 9 postuluję rezygnację z projektowanego przepisu jako sankcji bardzo restrykcyjnej, która w obecnym prawodawstwie jest zastrzeżona dla najpoważniejszych czynów. Natomiast w systematyce art. 327 ta sankcja odnosi się także do czynów, których popełnienie jest zagrożone jedynie karą grzywny. Obecny projekt nie precyzuje także zakresu stanowisk, zawodów oraz działalności objętych orzekanym zakazem.

63. W art. 333 w pkt 3 wprowadza się zapis, że składki na fundusz gwarancyjny banków i kas oraz składki na fundusz przymusowej restrukturyzacji banków i kas nie będą stanowić kosztu uzyskania przychodów dla celów obliczania podatku dochodowego przez banki. Nie ma żadnego uzasadnienia dla wprowadzenia takiego wyłączenia dla obowiązkowych składek

wnoszonych przez podmioty zobowiązane, gdy jest to obowiązkowy koszt prowadzenia działalności tych podmiotów. Zaproponowane podejście jest szczególnie niesprawiedliwe w sytuacji, gdy to sektor bankowy ponosi ciężar finansowy restrukturyzacji sektora SKOK w ostatnich latach a banki w żaden sposób nie przyczyniły się do trudności w tej części sektora finansowego. Dlatego nie powinny być dodatkowo karane zakazem zaliczenia opłat wnoszonych na BFG w rachunku podatkowym.

64. Jednocześnie pragnę zwrócić uwagę, w kontekście projektu nowelizacji ustawy Prawo bankowe wskazanym w art. 335, że w związku z rosnącym poziomem obciążeń i opłat nakładanych na banki z jednej strony i rosnącymi wymogami dotyczącymi funduszy ostrożnościowych z drugiej, sektor bankowy zmuszony jest do poszukiwania dodatkowych źródeł finansowania. Zgodnie z art. 52 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (ang. Capital Requirements Regulation, dalej: Rozporządzenie CRR) banki mogą kwalifikować do instrumentów dodatkowych w kapitale Tier I (ang. Additional Tier One) instrumenty kapitałowe spełniające warunki w tym artykule zawarte. Instrumenty te mogą być instrumentem wykorzystywanym w ewentualnej restrukturyzacji banków w procesie przymusowej restrukturyzacji, dlatego możliwość ich emisji przez polskie banki jest niezbędna zwłaszcza w kontekście procedowanego w Parlamencie rządowego projektu ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji oraz innych ustaw. Porządek prawny dotyczący rynku kapitałowego obowiązujący obecnie w Polsce uniemożliwia emisję tego typu instrumentów, w związku z tym zwracam się z prośbą, w imieniu sektora bankowego o wsparcie przygotowanych przy udziale kancelarii prawnych propozycji zmian do art. 130 ustawy Prawo bankowe, umożliwiających na polskim rynku emisję papierów wartościowych, które będzie można zaliczać do kapitałów dodatkowych Tier I. Zwracam się z prośbą, aby te zmiany mogły zostać przyjęte w ramach procedowanej w Sejmie zmiany ustawy o BFG, która wprowadza zmiany również w ustawie Prawo bankowe.

Propozycje zmiany ustawy Prawo bankowe:

„Po art. 130 a ustawy Prawo bankowe dodaje się:

Art. 130b

Bank może swobodnie anulować wypłatę zysków z tytułu instrumentów, o których mowa w art. 127 ust. 2 pkt 1), na czas nieokreślony i na zasadzie nieskumulowanej, jeżeli takie prawo zostało zastrzeżone w warunkach emisji takich instrumentów.

Art. 130c

Warunki emisji instrumentów, o których mowa w art. 127 ust. 2 pkt 1) mogą wymagać, z chwilą wystąpienia zdarzenia inicjującego określonego w rozporządzeniu nr 575/2013, dokonania trwałego lub tymczasowego odpisu obniżającego wartość kwoty głównej instrumentów lub zamiany tych instrumentów na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I.

Art. 130d

Instrumenty, o których mowa w art. 127 ust. 2 pkt 1) nie wpływają na ustalenie, czy wartość zobowiązań pieniężnych banku przekracza wartość jego majątku w rozumieniu art. 11 ust 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe."

Uzasadnienie:

Zaproponowane zmiany wprowadziłyby w polskich przepisach podstawę dla regulacji znajdujących się w Rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. CRR w odpowiednich przepisach (art. 52 ust. 1 lit. l) pkt (iii), art. 52 ust. 1 lit. n) oraz art. 52 ust. 1 lit m)) wymaga, aby parametry obligacji AT1, w nich określone były przewidziane w "przepisach regulujących dane instrumenty". Termin ten co do zasady należy rozumieć jako odwołanie do odpowiednich postanowień warunków emisji obligacji AT1, które są podstawowym źródłem praw i obowiązków z nich wynikających. Warunki emisji nie mogą być jednak sprzeczne z postanowieniami prawa krajowego, gdyż w takim zakresie byłyby niewykonalne (nieważne). Tym samym w zakresie, w jakim postanowienia warunków emisji instrumentów AT1 wskazane w art. 52 ust. 1 lit. l) pkt (iii), art. 52 ust. 1 lit. n) oraz art. 52 ust. 1 lit m) CRR obecnie są regulowane w różnym zakresie w różnych aktach prawnych powstała konieczność jednoznacznego, pozytywnego przesądzenia w systemie polskich przepisów prawa o dopuszczalności zastosowania rozwiązań wskazanych w art. 52 ust. 1 lit. l) pkt (iii), art. 52 ust. 1 lit. n) oraz art. 52 ust. 1 lit m) CRR. Proponowane zmiany dopuszczają stosowanie:

- w przypadku proponowanego art. 130b Prawa Bankowego – rozwiązania zawartego w art. 52 ust. 1 lit. l) pkt (iii) CRR;
- w przypadku proponowanego art. 130c Prawa Bankowego – rozwiązania zawartego w art. 52 ust. 1 lit. n) CRR;
- w przypadku proponowanego art. 130d Prawa Bankowego – rozwiązania zawartego w art. 52 ust. 1 lit m) CRR.

65. Art. 346 zawiera zmiany do ustawy o rekapitalizacji niektórych instytucji finansowych.

Postuluję wprowadzenie zmiany w dodanym art. 2a tej ustawy w ust. 3, która nie wprowadzałaby wyłączenia stosowania rządowych instrumentów stabilizacji finansowej w odniesieniu do banków spółdzielczych. W mojej ocenie nie ma uzasadnienia dla stosowania

odmiennego podejścia do banków spółdzielczych i dyskryminować ich potencjalny dostęp do instrumentów wsparcia.

66. W art. 351 właściwie nie wskazuje okresu przejściowego na dostosowanie umów, których przedmiotem są zobowiązania (o których mowa w art. 145). Okres wynikający z vacatio legis ustawy jest niewystarczający. Postuluję wprowadzenie dodatkowego okresu przynajmniej 3 miesięcy.

Mam nadzieję, że w toku prac nad projektem ustawy uda się jeszcze znaleźć czas niezbędny na doprecyzowanie ostatecznego tekstu ustawy przed jej finalnym przyjęciem przez Parlament. W imieniu Związku Banków Polskich wyrażam gotowość dalszej współpracy na rzecz osiągnięcia powyższego celu.

N
Dziękuję bardzo
inf -